

OP NAAR DE TOP

Pieken op de Mont Blanc

De imposante witte piek van de Mont Blanc bereik je niet zomaar. Een groep collega's van Deloitte durfde de uitdaging aan en ging op expeditie. Redacteur Sarah Mollink trok de stijgers aan en ging mee naar de top. Verslag van een ultieme teambuildingssessie.

In het dal van Chamonix, ruim voordat de toppoging is ondernomen, typt Nico Rensing een sms-je met de tekst 'top bereikt'. Zelf twijfelt hij of hij met zijn chronische knieblesure het einddoel wel gaat halen, maar toch slaat hij het berichtje op en koppelt er een namenlijst aan van familie, vrienden en collega's aan. Zo hoeft Rensing, als hij straks bovenop de Mont Blanc staat, alleen nog maar op 'send' te drukken. Het blijkt een goede inschatting. Zondagochtend 16 september, om 7 uur 38, kan Rensing vanaf 4810 meter – het hoogste punt van de Alpen – de triomfantelijke groeps-sms versturen. Het gevoel 'doel bereikt' ervaren alle deelnemers heel intens met elkaar. Rensing omhelst zijn teamleden in het sprookjesachtige licht van de ochtendzon. Een aantal heeft tranen in de ogen staan, bij anderen vloeien ze en de rest onderdrukt ze. Daar staan de werkmaatjes, ver van de kantoorruimte, midden in de overweldigende natuurpracht van het Mont Blanc-massief. Het is onmogelijk om niet ontroerd te raken.

In tranen

Bergbeklimmers zijn geliefde sprekers in het zakelijke circuit. Dat is niet voor niets: in één enkele expeditie krijgen ze te maken met alles waar een 'normaal mens' zijn hele loopbaan over doet. Klammers als Wilco van Rooijen vertellen op menig congres spannende verhalen over de weg naar de top, wilskracht en coaching van teams. En passant trekken ze parallellen met het verwezenlijken van zakelijke doelen en leiding geven.

Als je met elkaar aan een touw hangt, ligt je leven in handen van je collega's

Natuurlijk is zo'n lezing met film leerzaam, maar bij Deloitte vinden ze het nog veel mooier om met collega's de klim te ondernemen. Daarom vertrekt een groep van elf collega's – het zouden er twaalf zijn, maar Luuk Nagel moest vanwege een geblesseerde enkel verstek laten gaan – in het gezelschap van beroepsavonturier Wilco van Rooijen voor een heuse expeditie naar de top van de Mont Blanc. Bij hen zijn ook Niels Koekoek, organisator

van de expeditie, en Deloitte-consultant en Philip de Roo, stagiair van Van Rooijens bedrijf NaarNieuweHoogte ExpeditieReizen.

Op zaterdagochtend 15 september is het zover. De tocht begint bij een kabelbaanstation in de buurt van Chamonix. Maar spannend wordt het pas vanaf Nid d'Aigle, op 2362 meter boven zeeniveau. Daar begint, lopend over smalle bergpaadjes, de lange weg naar boven. Zodra de Gôûtergraat – een steile beklimming naar 3817 meter – opdoemt, wordt er op handen en voeten geklauterd. Pas rond etenstijd bereikt de groep de Gôûterhut. Deelnemer Martijn van de Kamp bereikt de pleisterplaats als laatste en kan zijn emoties nauwelijks bedwingen. 'Wat is dit afzien, wat voel ik me vreselijk en wat geweldig dat ik het gered heb', verklaart hij in tranen. Maar het leed is nog niet geleden. De Gôûterhut is bomvol met klimmers. Er is geen eten meer te krijgen. Energierepen bieden soelaas. Deelnemer Martijn van de Kamp is vandaag jarig, dus gelukkig is er ook nog een verjaardagscake. Die wordt rond middernacht soldaat gemaakt, vanwege energietekort, kou en honger.

De hut is deze avond voor het laatst van het seizoen open. Het personeel viert dat met luid kabaal in de keuken. Slapen gaat niet. Het spel 'ik zie, ik zie wat jij niet ziet' en gepeperde verwensingen aan het adres van het keukenpersoneel laten het bloed weer stromen. Om een uur 's nachts maakt de groep zich klaar voor de toppoging. Het is koud, dus alle meegebrachte kledingstukken gaan aan. Hoofdlampjes op, stijgers aan, pickel in de hand en aan het touw. De tocht eindigt met een klim door de snijdende wind over de Bossesgraat. Doel bereikt. Euforie alom.

Adrenalinejunkie

Het resultaat van de groep Deloitte's is opmerkelijk. Iedereen heeft het gered tot het Vallotbivak, een verlaten aluminium schuilhut op maar liefst 4400 meter. Vanaf die plek slagen maar liefst negen van elf collega's erin de top te bereiken. Daarmee verdienen ze ongeveer twintigduizend euro voor het goede doel Give Milk, Stop Aids (een stich-

ting die hiv-besmette moeders voorziet van flesvoeding, om moeder-kind besmetting te voorkomen-red).

Dus: doel bereikt? Die vraag telt elf verschillende antwoorden. De hele groep heeft als: doel de top te halen. Dat is wat hen bindt. Individueel zijn er echter ook nog nevendoelen gesteld.

Björn Witkamp is een 'adrenalinejunkie'. Hij is accountant, kitesurfer én vrijwilliger bij de Koninklijke Nederlandse Redding Maatschappij. Hij wil vooral voor de kick de Mont Blanc op.

Consultant Joep Hamers wil 'zo gemakkelijk mogelijk' de top halen. Hij werkt meer dan fulltime en daarnaast studeert hij. Tijdens de voorbereidingstocht sleept hij, ondanks het extra gewicht, zijn studiemateriaal mee. Hamers haalt de top, maar makkelijk was het niet. 'Vraag me niet hoe ik het gered heb. Ik ben nog niet eerder zo diep gegaan', zegt hij. Op de terugweg vraagt hij Niels Koekkoek waarom hij niet nog een paar keer extra heeft uitgelegd dat het zo ongelooflijk zwaar zou zijn. 'Hier had ik me niet op ingesteld. Fysiek was ik goed voorbereid. Twee weken geleden liep ik de Tilburg Ten Miles nog in een uur en zeven minuten. Maar mentaal heb ik de zaak onderschat', zegt hij.

'Wat is dit afzien, wat voel ik me vreselijk en wat geweldig dat ik het gered heb'

Voor recruiter Wouter van Voorst tot Voorst staat voorop dat hij het zo leuk mogelijk heeft. Hij is een rasechte levensgenieter en gaat voor het mooie uitzicht vanaf de top. Helaas bereikt hij die niet: Van Voorst tot Voorst heeft last van de hoogte en zijn kruisbanden spelen pijnlijk op. Daarom besluit hij in het Vallofbivak achter te blijven.

Voor manager Martijn van de Kamp valt zijn persoonlijke doel samen met het groepsdoel: hij wil de top halen. Op het expeditieweblog van Deloitte licht hij zijn drijfveren toe. Hij is inmiddels vijfendertig jaar en wil 'nog een keer vlammen voordat de aftakeling begint'. Maar helaas: het zit hem tegen. De tocht naar de Góúterhut is extreem zwaar voor Van de Kamp. Dat komt onder andere door zijn grote schoenmaat (49). Het is hem pas twee weken voor de expeditie gelukt om bergschoenen te vinden. De schoenen, die niet voldoende ingelopen zijn, veroorzaken blarenleed. Op de dag dat de toppoging wordt ondernomen, besluit hij iedere meter te pakken die hij pakken kan. Daardoor komt hij op 4400 meter. Een persoonlijk hoogterecord en daarom prijst hij zichzelf alsnog gelukkig.

Voor een aantal is de echte top pas gehaald als ze na acht uur afdalen in het bergtreintje zitten, op weg naar beneden. Voor Nico Rensing is de afdaling veel zwaarder dan het omhooglopen. Hij grijnst: 'Ik ben voor een recordbedrag gesponsord voor de hoogteme-

ters die ik zou afleggen. Ze hadden mij beter kunnen sponsoren voor de meters die ik naar beneden moet. De weg terug is voor mij verschrikkelijk.'

Girlpower

Voor de euforische afdaling in het bergtreintje, is er veel gebeurd. Zo hebben de deelnemers zich uitgebreid op de tocht voorbereid. Ze hebben gefietst en gehold, zich onderworpen aan een karaktertest, én ze zijn met elkaar opgetrokken om alvast een band te creëren. Nico Rensing heeft speciaal een bergsportcursus in het Ötztal in Oostenrijk gevolgd om zich reddingstechnieken eigen te maken en om te leren remmen in de sneeuw met een pickel.

Petra de Winter is voor de tocht flink afgevallen. Ze sportte vijf keer per week, deed aan bodypumpen en volgde een streng dieet. Terwijl haar collega's in de lunchpauze kozen voor gefrituurd eten, nam zij gedisciplineerd salades. Resultaat: veertien kilo minder om mee naar boven te slepen.

Maar tijdens de tocht blijft het moeilijk: regelmatig moeten de bergschoenen uit en diept De Winter roze slippertjes op uit haar rugzak. 'Mijn voetzolen branden vreselijk', zegt ze. Maar opgeven doet ze niet. 'Na alles wat ik ervoor gedaan heb, zál ik die top halen. Als ik iets in mijn hoofd haal, lukt het ook.' De Winter zal de eerste vrouw bij Deloitte worden – na vier eerdere pogingen van vrouwen op andere personeelstochten naar de top – die het einddoel haalt. Een ware 'girlpower'-prestatie.

Ongeacht hun functie bij Deloitte zijn de collega's die fysiek en mentaal het beste met elkaar matchen in een 'touwgroepje' geplaatst. Zo klimmen zij, samen met een berggids en aan elkaar verbonden met een touw, omhoog. Rolf Gelissen vindt het prima dat er in zijn groepje de een wat langzamer loopt en de ander wat sneller loopt dan hijzelf. 'Zo word ik afgeremd, maar ook weer opgepept', roept hij opgewekt.

Beter dan Sudoku

Wat heeft de tocht, behalve het bereiken van de top, opgeleverd? Vooral teamspirit. Daar is heel bewust aan gewerkt. De sterkste touwgroep gaat als laatste op pad voor de toppoging. Zo lukt het alle teamleden om tegelijkertijd bovenop de Mont Blanc te arriveren. Een enorme boost voor het groepsgevoel, net zoals het besef dat ze het zonder elkaar niet gered zouden hebben. Als je met elkaar aan

'Fysiek was ik goed voorbereid, maar mentaal heb ik de klim onderschat'

een touw hangt, ligt je leven in handen van je collega's, want als er één valt, moeten anderen hem houden. Een reguliere teambuilding – zoals samen vloten bouwen in de Ardennen – kan daar niet aan tippen.

Martijn van de Kamp beseft dat hij, door zijn besluit om niet verder te gaan, zijn groeps-genoten Petra de Winter en Nico Rensing in staat stelt de top halen. 'Omdat ik achterblijf, hoeven zij geen rekening meer te houden met mijn tempo, onvaste pas en mijn rustpauzes, waarbij ik in de sneeuw ga liggen.' Zijn besluit werkt positief voor het gezamenlijke resultaat en daarover is hij opgetogen.

In de verhalen over het bereiken van de top benadrukt niemand zijn eigen prestaties. De verslagen op het weblog, door de telefoon, en bij het stappen in Chamonix – om het resultaat te vieren – gaan over het team. Na de tocht mailt Rolf Gelissen dat hij trots is dat hij bij dit team hoort. 'Ik kan teruggrijpen op iets wat ik heb gepresteerd, maar wat ik nooit alleen had kunnen bereiken. Daardoor is deze prestatie ook zoveel meer dan het oplossen van de Sudoku in de krant.' Gelissen denkt dat het bereiken van de top hem ook zal helpen bij andere uitdagingen in het leven. 'Ik kan nu ook andere "toppen", zoals problemen of werkgerelateerde uitdagingen, overwinnen.'

Arjan Timan weet zeker dat de gelegde contacten hem van pas zullen komen in zijn carrière. 'Wij hebben elkaar op zo'n speciale manier leren kennen, dat we daar ons voordeel mee kunnen doen.' Ook Joost van Haasteren gelooft daarin. 'Ik ben veel op pad. Mijn collega's zie ik daardoor sporadisch. Door deze expeditie heb ik mensen echt leren kennen.' Enthousiast als hij is, heeft hij meteen een voorstel voor de directie. 'Steeds als er tien of twaalf nieuwe trainees bij Deloitte binnenkomen, zouden die een toppoging moeten ondernemen. Verplicht, als je het mij vraagt. Ze hebben dan meteen een uitzonderlijk goede basis met elkaar, en dat komt het werk ten goede.' Maar Petra de Winter vindt dat je dat niet verplicht kunt stellen. 'Meedoen aan een tocht als deze kan alleen als de motivatie helemaal uit jezelf komt. Anders red je het nooit.'

*

s.mollink@carp.nl

Weblog van de Deloitte expeditie van september:
www.expeditienet.nl/mb07deloitte
Recruiterswebsite van Deloitte:
www.treasuringtalent.com

De Route

Wie naar de top van de Mont Blanc wil, kan kiezen voor tal van routes. Deloitte heeft gekozen voor de klassieke Franse route ('de koninklijke route') via de Gouterhut. De tocht begint in het kabelbaanstation van Les Houches, op acht kilometer ten zuidwesten van Chamonix. De skilift Bellevue brengt de groep naar het treinstationnetje La Charlotte, waar het bergtreintje vertrekt naar het eindstation Nid d'Aigle.

Daarna volgen onder meer Tête Rousse (3300 meter) en de Gouterhut (3817 meter). Vanaf daar wordt de toppoging ondernomen: een tocht over de brede sneeuwrug naar de Dôme du Gouter. Daarna volgt een afdaling, door naar de Col du Dôme en verder omhoog naar het Valloisvak (4362 meter). De groep is dan op de helft van de tocht naar boven. Het restant van de tocht duurt nog eens tweeënehalf uur. Rond half acht 's morgens is de top bereikt. Na de euforie volgt een haastige afdaling van acht uur terug naar Nid d'Aigle, waar het laatste treintje vertrekt om half vijf in de middag.

Arjan Timan (30),
accountant

Bjorn Wijkamp (27),
accountant

Joep Hamers (26),
consultant

Joost Heijn (28),
belastingadviseur

Joost van
Haasteren (28),
consultant

Martijn Bakker (29),
SAP-programmeur

Martijn van de
Kamp (35), moni-
tor SAP Solutions
Center

Nico Rensing (33),
belastingadviseur

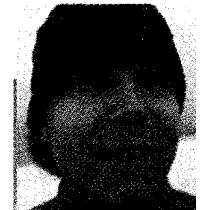
Niels Koekoek (31),
consultant en expeditie-organisator

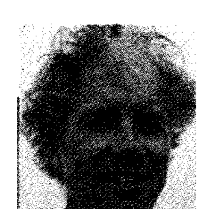
Petra de Winter
(28), functioneel
applicatie beheer-
der SAP Solutions

Philip de Roo (22),
stagiair Naar Nieu-
weHoogte Expeditie-
Reizen

Rolf Gelissen (36),
partner Core Tax

Wilco van Rooijen
(39), Expeditieleider

Wouter van Voorst
(27),
recruiter